

af, at den paaagældende Anvisning ikke lider af nogen Mangel i Formen, der berører den dens Egenstaf af Check.

Udkastets § 9 svarer til Forslagets § 6. Ved Siden af nogle Redaktionsændringer ere følgende Forandringer foretagne:

Bestemmelsen i Forslaget om, at Forevisningen, foruden ved Protest eller ved en af Trassaten (eller nogen paa hans Begne) paa Anvisningen understrevet Erklæring, over for Udstederen endvidere kan godtgøres „paa anden efter almindelige Bevisregler tilstrækkelig Maade“, er strøgen som mindre fornøden.

Der er tilføjet en udtrykelig Bestemmelse om, at naar Protest ikke er optagen, men Checkejeren har nøjedes med Trassatens Paategning om, at Forevisning forgæves er stet, regnes Fristen for Meddelelsen af den i Veksellovens § 45 foreskrevne Underretning fra den Dag, da Forevisningen ifølge Paategningen fandt Sted.

Fremdeles er tilføjet en udtrykelig Bestemmelse om, at en Opfordring til ikke at optage Protest har samme Virkning som for Veksler bestemt i Veksellovens § 42, — medens Forslaget i saa Henseende nøjedes med det Forbehold, som laa i Ordene „i Mangel af anden Aftale.“

I Bestemmelsen om, hvorledes Beviset skal føres for, at Forevisning forgæves er stet, frembyder den svenske Tekst en Afvigelse fra den dansk-norske Tekst, for saa vidt det i den er tilføjet, at Beviset ogsaa kan føres ved en af to Vidner understrevent Erklæring. Denne Bestemmelse — der er foranlediget ved, at der ikke i Sverige findes nogen Forordning svarende til Bestemmelserne i dansk Lov af 28de Maj 1880 § 10 og i norsk Lov af 17de Juni s. A. § 10 om Optagelse af Protest ved to Lovfaste Vidner — medfører for saa vidt en lille Forskel fra de Regler, som ville komme til at gælde i Danmark og Norge, som den ikke har gjort Tilstedeligheden af den nævnte Bevisform afhængig af de nærmere Bestemmelser, som ere opstillede i de anførte to Lovbestemmelser.

Udkastets § 10 svarer til Forslagets § 7, men Forevisningsfristerne ere fastsatte paa en noget anden Maade. Udkastet skelner mellem Pladschecks, for hvilke det foreskriver en Præsentationsfrist af tre Dage, og andre Checks. Under de førstnævnte henregner det dog ikke enhver Check, som er udstedt og betalbar paa et og samme Sted i Riget, idet der ogsaa maa tages Hensyn til, at en Check, som er betalbar paa Udstedelsesstedet, kan blive benyttet til Betaling paa et andet Sted. For at bringe en Check ind under Reglerne for „Pladschecks“ fordres derfor tillige, at den, til hvem Checken er udstedt, bor paa Udstedelsesstedet, eller at Checken lyder paa Betaling til en der boende Person eller Shændehaveren, eller lyder flet og ret paa Betaling til Shændehaveren. At ogsaa dette sidste Tilfælde maa medtages, følger af, at der ikke vel ved saadanne rene Shændehaverchecks lader sig gøre Forskel, alt efter om første Modtager — om hvem Checken ingen Oplysning giver — bor paa det ene eller det andet Sted, medens det paa den anden Side vilde være urimeligt, om alle paa Udstedelsesstedet betalbare Checks, der lyde paa Shændehaveren uden nogen Angivelse af første Modtagers Navn, skulde være undergivne den længere Frist.

For alle her i Riget betalbare Checks, der ikke efter det nu anførte blive at behandle som Pladschecks, er Fristen, hvad enten de ere udstedte i Ind- eller Udlandet, sat til ti Dage eller, hvis der til Checkens Forsendelse paa sædvanlig Maade fra Udstedelsesstedet til Betalingsstedet udkræves længere Tid end fem Dage, til fem Dage efter Udløbet af den til saadan Forsendelse nødvendige Tid. Ved dette Tillæg af fem Dage ud over den Tid, der regelmæssigt medgaar til Forsendelsen, som saaledes levnes Checkejeren i ethvert Tilfælde, antages der at ville være taget tilstrækkeligt Hensyn ogsaa til, at Checken ofte kan blive at forsende først fra Udstedelsesstedet til det Sted, hvor første Betalingsmodtager bor, og derfra atter til Betalingsstedet.

Med Hensyn til Forevisningsfristen for Checks, der ere betalbare i Udlandet, indskrænker Udkastet sig til at henbije til Betalingsstedets Lov.

Udkastets §§ 11 og 12 svare til Forslagets §§ 8 og 9. I § 12 er den Præskriptionsbestemmelse, som indeholdtes i sidste Punktum af Forslagets § 9, strøgen, idet der ikke antoges at være tilstrækkelig Grund til at foreskrive en særlig Præskription for det her omhandlede Krav, naar det ligartede Krav, som hjemles i Veksellovens § 93, ikke er underkastet nogen tilsvarende Præskription.